

TATHATA;

אוטוביוגרפיה

קדרנאט סוואמי

תרגום הספר

TATHATA

אוטוביוגרפיה

קדרנאט סוואמי

ל'דרך'

אקדיש

15 לינואר 2021

מאקר-סנקרנטי

שי בכר

נייד: 0528-567136

E-mail: paramyogaisrael@gmail.com

website: paramyogaisrael.com

אום מא שרי שרי אננדאמיי פיט

אינדור

פורסם לראשונה על ידי

אום מא שרי שרי אננדאמיי פיט

(near medical college) A.B Road,

Indore (MP) 452001

כל הזכויות שמורות

מהדורה ראשונה: מאי 1985

מהדורה ראשונה בעברית: יוני 2009

מהדורה שנייה בעברית: 2021

כל ההכנסות תרומה לאננדמאי אשראם אינדור ואומקרשוואר

הקדמת המתרגם

אני מרגיש זכות גדולה להביא את מילותיו של באבא, או סוואמי קדרנאט אם תרצו, לקורא הישראלי. כאשר עיני פגשו לראשונה בעיניו של באבא, עם הגעתי לאשראם באינדור, ידעתי שאני מתבונן במשהו יוצא מן הכלל, מיוחד, עמוק, אולי קצת 'מוזר', אבל בטוח שלא רגיל. דבר לא מובן מאיליו ולא יום-יומי התרחש באותו מפגש.

ביחד עם הדמות הזו הגיע גם הספרון הזה אל תוך החיים שלי.

הספר הזה הוא לא ספר רגיל – מי שבקיא בפילוסופיות היוגיות ימצא בפנים עדויות חיות לשלבים השונים ומצבי המודעות (סמדהי) אשר עובר המתרגל אשר שואף אל האמת. השלבים כאן מתוארים בחיות יוצאת דופן ובאוטנטיות מרתקת, כך שגם מי שאיננו מכיר בכלל את הפילוסופיות היוגיות לבטח יוכל לשאוב השראה מהעדות של נשמה שרק האמת עומדת לנגד עיניה.

קראתיו אינספור פעמים, ניסיתי להבין, לתפוס משהו ממה שמוצג בו- אך לשווא. שכן בכל פעם שניגשתי אל הקריאה הציג עצמו הספר בצורה חדשה אלי- משפטים שהיו סתומים לפתע הפכו למובנים ואילו אלו אשר חשבתי כי כבר תפסתי את משמעותם נשתנו ואתגרו את הבנתי מחדש.

אני בטוח כי עוד אוסיף לקרוא בו מספר בלתי משוער של פעמים ושוב לחזור ולקרוא שוב ושוב עד שאולי לבסוף... החסד ירעיף.

אוסף לקורא- אין זו חובה לצלוח את הספר כולו בפעם אחת. למרות שהספר אכן מתקדם באופן רציף ועלילתי, אפשר לבחור לטעום ולצלול אל תוך כל משפט או קטע ולהגות בו זמן מה, לתת לו לחלחל, ללכת עימו אל-תוך החיים, לבדוק איפה הוא נמצא ביחס להבנה שלנו, ובזמן המתאים להמשיך הלאה.

בהזדמנות זו אציע השתחוות עמוקה לפני באבא על ההזדמנות שניתנה לי לשוב ולבחון כל מילה ומילה בתהליך התרגום ואולי, להבין עוד מעט מן האור.

ג'איי מאא

המתרגם

**tad viddhi pranipatena
pariprasnena sevaya
upadeksyanti te jnanam
jnaninas tattva-darsinah
Bhagavad Gita 4/34**

תוכן העניינים

פרולוג

1. הלידה
2. חינוך
3. העולם
4. התעוררות
5. השואף
6. הגורו והתלמיד
7. ההנחיות והמדיטציה
8. מי היא הייתה?
9. העוני
10. הבעיה של הקיום והמאסטר
11. ההתגלות
12. המאורע
13. הניתוח
14. הכתבים העתיקים
15. המסך
16. מא אננדמאי

פרולוג

האוטוביוגרפיה הפסיכו-מטה-פיסית - כיוון שהתוכן הפיזי מוזכר אך בצורה מופשטת בלבד, הינה תיעוד מקוצר של מסעו הרוחני של 'עולה הרגל'.

התיעוד המקורי מכיל 48 יומנים מלאים; כאן מוצג תקציר המכסה את הסדרה. אפשר לומר שזה היה 'דחף' אשר פיעם בתוך הנווד וגרם לו לרשום כל אשר עלה בראשו במהלך המסע. המטרה של אותו דחף לא הייתה ברורה בתחילה, עד לרגע שאותו עולה רגל בא במגע הקדוש של שרי מאטא אָנְנְדָאָמְי, אשר, בתגובה להצהרה, ביקשה 'להמשיך בתיעוד'. עם ההוראה הקדושה המשמעות והמטרה לאט לאט הפכו לברורים.

פרטים הנוגעים בזמן, מקום וזהות הושמטו במכוון. שאם לא כן המאסה הייתה הופכת כבדה- התעסקות בגסות שבאינדיבידואליות שנידונה להימחק מראש. מעבר לכך עולה הרגל היה רוצה שהאוטוביוגרפיה תהיה של 'טטהטה' של 'אחד וכולם' - אם הם רק היו מגלים.

המסע, כפי שהוא מוצג, היה עמוס ב'עליות' ו'מורדות'. עולה הרגל היה ככל האדם ועליו היה להתמודד עם הלילות החשוכים ביותר של הנשמה. הוא, לעומת זאת, בורך בלילה זה, שהתברר להיות כצליבתו של האגו. זה מתואר בהתאמה בפרק המוקדש לכך.

זה נראה כמעט מיותר לציין שאילולא לא הייתה נוכחותה של יד החסד הבלתי נראית 'מלפנים', למשוך 'ומאחור', לדחוף, עולה הרגל עלול היה לקרוס. ולכן עולה הרגל יכול אך ורק להשתטח לנצח לפני אותה חמלה שמימית בלתי נתפסת.

אך אם לשים לרגע בצד את החסד העליון, לא ניתן להזניח או להתעלם מהחשיבות של המאמץ האישי. אותו המאמץ הוא זה ש'מבשיל' ו'מכיין' לקבלת החסד. אל לאחד לצאת ידי חובה עם זה. לא משנה דרך כמה מצבים של חוסר תקווה הנשמה-עולת הרגל עברה, אל לנשמה להתפשר 'במחירה של המטרה'.

עולה הרגל ייקח כאן את ההזדמנות להביע מחווה כנה לכל המורים והמדריכים והמאסטרים- אלו אשר נראים ואלו אשר לא, אשר בעזרת רחמיהם הנדיבים הוא יכול היה למצוא את דרכו ולהמשיך. הנשמה מגישה את ההשתחוות הצנועה שלה לאחד ולכולם.

אום שלום

- ס. קדרנאט

1/הלידה

'אני' הופיע' על המסך.

2/חינוך

'אני' נתפס על ידי תהליך של 'למידה'.

3/העולם

'אני חי בעולם של 'עצמי' ושל 'לא עצמי'.

4/התעוררות

'אני', בדרך כלשהי, גילה- 'אני' היה 'כלוא': חש שמהו 'אמיתי' היה חסר.

5/השואף

החיפוש אחר 'המציאות' החל. עכשיו 'אני' היה 'המחפש' אחר האמת.

6/הגורו והתלמיד

חסד ירד וקיבל אותי כתלמיד.
כעת, 'אני' היה 'ה'תלמיד'.

7/ההנחיות והמדיטציה

'אני פנה למורה והפך ל'חניך'.

החסד בחסדו לימד אותי את השיעור הראשון- 'טאטנואמאסי' ('זה' אתה) והסביר אותו לי.

חקירה התרחשה בעקבות ההנחיה והתפיסה שלי עד כה השתנתה בצורה קיצונית.

כעת 'אני' כבר לא היה של עולם הדואליות. זה דרך על קו הגבול. הוא הפך לשל זה; הוא היה זה- למרות שזה עדיין לא היה ברור לגמרי.

'אני' התחיל לחיות עם 'זה'.

לראשונה, במסעי, התרחש ה'פליס'¹ (אנדה); זה הופיע בפתאומיות. זה קרה כך:

אני קראתי מכתב שהצהיר: לא היה דבר מלבד. אני.... אני רואה אני.... אני שומע אני.... אני נוגע באני.... אני אוכל אני.... אני מריח אני.... וזה התרחש!

תודעת החוץ עזבה אותי; פנימיותי נתמלאה 'פליס'- לא במילים או הרגשה, אלא ב'חוויה' ממשית.

החוויה הפנימית התבטאה גם בסימפטומים חיצוניים. העיניים הפכו מבושמות והייתה תחושה מוזרה של אקסטזה בגרון ובמות. התופעות הללו המשיכו להופיע במשך שנים אף שהחוויה הפנימית כבר עזבה.

החוויה הזו הייתה כה מרעננת, כה נאצלת, וכה החלטית עד שלא טרחת להיוועץ בגורו שלי כדי לאשר האם זו הייתה התממשות של העצמי. התייחסתי אליה ככזו.

השנים עברו עם הזיכרון המתוק ועם תחושה פנימית של סיפוק.

'אני' חי עם זיכרון. 'אני' היה 'זיכרון'.

---

¹ BLISS אָנאָנְדָה- אושר שאיננו נובע ממגע עם החושים, שלוה בלתי מופרת או מושפעת.

8/מי 'היא' הייתה?

חמש שנים לאחר מכן, 'חוויה' נוספת התרחשה, וזו גם בפתאומיות ללא שום תשוקה או ציפייה. זה היה בעל אופי אחר למדי.

זה התרחש כך:

סדהו היה בדרכו לקבל דארשן של אישיות קדושה מאוד גדולה אשר באותו הזמן שהתה ליד האשראם שלו.

כבדרך אגב הוא שאל אותי אם ארצה להצטרף אליו. הנהנתי בחיוב והלכתי איתו. מהר מאוד הגענו לאשראם אחר ונכנסנו לאולם גדול. שם ראיתי הרבה ברהמצ'ריני שרות את צ'אנזי בנוכחותה של הישות הקדושה שרי שרי מא אננדמאי.

זה היה הדארשן הראשון שלה.

לפי המנהג הדתי הקדשתי לרגליה זר פרחים אשר היא לקחה והחזירה לי אותו כפראסאדמ להניח אותו מסביב לצווארי. כך עשיתי והתישבתי לידה. ו'החוויה' התרחשה.

איבדתי את הכרתי לחלוטין. לא הייתי מודע לדבר, בפנים ובחוץ. זו לא הייתה שינה וגם לא עילפון. זו הייתה פשוט 'ריקנות', לא אי-מודעות אלא פשוט לא לדעת דבר – אפילו לא לעצמי, אלי. נהייתי ריק אפילו מעצמי. בחוויה זו אפילו לא היה 'בליס', וגם לא שום סוג של תחושה נעימה. זה היה כאילו הכל נעלם, כולל אותי. במילים פשוטות 'אני' היה 'לא'.

אינני יודע כמה זמן שהיתי במצב הזה של כלום, אולי שעה בערך. כאשר שבתי למצב המודעות הרגיל שלי מצאתי שכולם עזבו וכי לא היה אף אחד שם. קדתי קידה ושבתי.

..... אז הגיע השלב הבא – שלב של ספק וחשכה, של יסורים וחרדה, של אכזבות וחוסר תקווה; אך גם שלב של מפגש וקבלת תמיכה ממגוון של מאירי דרך אשר הוביל לבסוף לשחרור.

הגורו שלי הסביר את טבעו של זה. טבעו הוא קיום-מודעות-בְּלִיס² ו-אי-שניות (לא-דואלי). חוויתי את הבְּלִיס; כעת תשומת הלב הייתה ממוקדת על המודעות.

הלימוד היה כי למודעות היו שני אספקטים- ה'טראנסדנטלי' ו'האימננטי'³, וכי המטרה היא לממש את הטראנסדנטלי שכן בתוכו נחה השלמות שלי.

הרהרתי ומדטתי.

היה נדמה כאילו היקום נכנס ל'תוכי'.

הוא נכנס. 'אני' הפך להיות המשמעות של היקום.

נזכרתי בהנחיות; ניתחתי ומצאתי- זה היה האספקט האימננטי; אך נשאר האספקט ה-טראנסדנטלי. המשכתי במדיטציה.

היקום כ'יקום' נעלם; אני לבדי התקיימתי. אני הייתי רק אני. אני הייתי לא-דואלי. אני יכולתי רק לקלוט ולהבחין ב-אני- בפנים ובחוץ. בחוויה כשלעצמה לא היה 'בפנים ובחוץ'- היה רק אני. אני היה מודעות ומודעות הייתה אני. לא הייתה שום דואליות.

מודעות החליפה את הבְּלִיס. זו הייתה חוויה חדשה לגמרי בסוגה ובאיכותה. אני היה מרכז האמת של המודעות שלי והמודעות הייתה מרכז האמת שלי. הפכתי להיות כל כך דומיננטי וכל-כך לא-דואלי עד לכדי שלילה וההבנה כי הכול היה אלא **אני**.

² Existence-Consciousness-bliss המילה Consciousness בטקסט הזה מתורגמת כ'מודעות'.

³ Transcendental - טראנסדנטאלי: עילאי, חוצה את חוקי העולם החומרי, הזמן והחלל.

Immanent - אימננטי: כלול בתוך משהו ונובע בעצם מהותו.

באותו הזמן הגיח מצב שסיפק את השקט והמצע הבלתי-מושפע. זה היה שם- לא פעיל אך חי למדי. אני ראה את זה כהאספקט הטראנסדנטאלי.

'אני' היה מסופק.

כעת חייתי לא עם זיכרון אלא עם תפיסה- מיידית ולא-דואלית. היא הייתה טראנסדנטלית ובוא בעת אימננטית. הדממה הפנימית הבלתי-מופרעת ענתה לטראנסדנטלי; ולאני הלא-דואלי, האימננטי. העצמי המאיר האיר את עצמו. הלא פעיל היה אני 'בפעילות'; ושוב הפעולה הייתה אי-פעולה. אחד הסביר את השני- הפעיל הסביר את הלא-פעיל והלא-פעיל את הפעיל.

בְּלִיס נשלל על ידי אותה נוכחות טראנסדנטלית-אימננטית-לא דואלית-תודעת 'אני'. אבל מה עם זה! ההווה סיפק אותי. זו הייתה שלוה גדולה מְּלִיס. לא היה אכפת לי מהעבר וגם לא ציפיתי לעתיד. מדיטציה הובילה והכשירה אותי לחיות עם ההווה.

'אני' חי עם ההווה.

9/העוני

העיניים, איכשהו, החלו לראות משהו 'מעבר' - משהו שהביך אותי בעוצמה. מצאתי מישהו המטיל ספק ב'אני הלא-דואלי' שלי וה'שלווה ושקט-בלתי-מופרע' שלי! מי זה יכול היה להיות, הניתן לדמיין מי מטיל ספק בטרנסנדנטלי? אך זה היה כך, וזה היה כך שלא היה ניתן להתעלם מכך. מי זה היה? הרשו לי לענות מיד. זה היה ה'הווייה-הבלתי-ידוע'. הידוע איננו מציג שאלות; ואם הוא עושה כך, תמיד תמצא תשובה לכך. התחושה הזו של 'הבלתי ידוע' בלבולה אותי נורא ודרשה ממני לבחון מחדש את כל העניין מהלידה ועד למדיטציה. הבטתי אל העבר אך לעבר לא היה דבר להציע; הוא פשוט לא היה רלוונטי לפיתרון. הבטתי אל העתיד, אך מצאתי כי הוא תוקף אותי. לא יכולתי לחשוב. למרות כל זאת, אף אחד לא יכול לקחת גלולה ולהחליק למיטה כשאויב דפק בדלת. יש לעשות משהו על-מנת להציל את חיינו. אבל, שוב, מה אם האויב חזק מדי בשביל לעמוד מולו, מה אז? 'אני' התפלל אל הכול-יכול. 'אני' היה מסור. מסירות היא משהו שלא ניתן להתעלם.

כדי להרחיב ולהבהיר את העוני:

זו הייתה חוסר הבגרות של התפיסה והניתוח שגרמה לי לקחת את הטרנסנדנטלי והאימננטי של המיינד⁴ או האינטלקט כהטרנסנדנטלי והאימננטי של הנשמה. החוויה שלי(!) של האני הלא-דואלי לא הייתה התפיסה באמת של העצמי הלא-דואלי, וה'הבנה' שלי(!) של שקט ושל מודעות-בלתי-מופרעת או ערות⁵ לא הייתה באמת התגלות של הטרנסנדנטלי. התפיסה, אם כן, הייתה מוגבלת למודעות-עדיין 'אינדיווידואלית'. אינדיווידואליות, ניתן לומר, עדיין הייתה קיימת. ולכן, באופן טבעי, יכולה להיות 'שאלה' ויכול להתקיים 'עוני'.

כאלו הם ה'טריקים' של האגו. מי יכול להתמודד עם משחק כה מטעה של האגו? רק החסד, המאסטר ו'או הכתובים.

Mind 4
Awareness 5

10/הבעיה של הקיום והמאסטר

הרחום מכל הקשיב.

נלקחתי, מובל על ידי יד בלתי-נראית- זה היה מסתורי לחלוטין, לנוכחות שהיא מושלמת ומעבר לכל הבנה. זה - למרות שבצורת אדם עם אישיות, נראה הרבה מעבר ל-לא-אישיות. שו-משמייים, זה דאג לי; ושלח אותי למאסטר שיכל לתת את התשובה לשאלת הקיום שלי- או לפחות להכין אותי לתשובה.

השאלה הייתה - מה זה קיום? מה זו הווייה?

ההווייה שאלה- מי אני?

תשומת הלב כעת הופנתה מהמודעות אל הקיום.

ולחזור לשאלה: זו הייתה שאלה, כך הרגשתי, שהמודעות שלי, כפי שהיא עד כה, לא יכלה לענות עליה. היא יכלה לנוח עם האני-הלא-דואלי הכוזב, אך לא יכלה להתמודד בהצלחה עם שאלת הקיום. זה לא יכל להנות מהאני-הלא-דואלי, שכן זה בעצמו הפך להיות שאלה, בעיה. זה יכל להגות על הקיום אך לא לתפוס אותו. זה נשאר מוגבל ללא-דואלי- שקט ומילולי.

השאלה עלולה להראות מוזרה ואולי מיותרת. ניתן בצדק לטעון- איך נוכל לפקפק בקיום- האין זו ה'פכות'⁶ שלנו?

אכן כך, אך מה היא אותה 'פכות'? השאלה הופיעה. היה עלי למצוא את התשובה בכל מחיר.

פניתי אל המאסטר:

הוא הקשיב בסבלנות לסיפור של 'ההווייה' שלי- השאיפות וההשגות שלה, ההצלחה והכישלון, ההבנות שלה ומה שנותר עוד להבין; ולחש בשקט: "כל זה זו בורות".
'אני' היה המום.

חודש עם המאסטר:

זה היה חודש של התקפה חמורה על 'אני'. המאסטר שיקף בהתמדה את אספקט הרוח (ההורס) של האמת, הוא היה שם אך ורק על מנת 'להרוס'. לפני שהשואף היה יכול לסגת הוא נזף: 'עזוב בצד את ה'זה' שלך... ה'פליס' שלך... ה'תודעת-אני הלא-דואלי' שלך... אל תדבר על מטרות ואמצעים... זה שטויות! הקשב ל'אמת' אם תוכל!"

אולי הוא דרש ממני 'לחקור'. מספיק עם מדיטציה; כעת 'חקירה' - כך נדמה שהמאסטר הציע. זה קסם לי. מדיטציה ענתה על החיפוש שלי אחר 'פליס' ו'מודעות'; אך היא נכשלה בפתרון בעיית ה'קיום'. הייתי קרוב יותר למאסטר. 'מערכת היחסים' נרקמה, אך האגו לא יחוס עלי.

היה נדמה שהמאסטר מגנה את השאיפה שלי, החיפוש שלי, שכן לא היה אכפת לו מה'מטרות' וה'אמצעים' שלי. קולו היה נדמה קשה, פוקד ובלתי מתפשר. זה לא היה הכול; הוא הצהיר בעקביות- "אני מנתח, אני מנתח אגו. הכנס אל חדר-הניתוח שלי אם יש לך האומץ".

'אני' נכנס אך הרגיש קודח.

"-אך הקשב! אינני מרשה שימוש בסמים מאלחשים או בהיפנוזה בחדר הניתוח שלי"- הוסיף המנתח.

הו!

ניתוח ללא חומרי הרדמה היה קשה מנשוא, וזה היה מה שחוויתי.

המנתח היה נראה לי כמו ישות אכזרית. האני הלא-דואלי שלי גילה (ברעד) שהוא עומד אל מול האי-

קיום.

הוא רעד בפחד; וחזר.

באיזו קלות אנו מבקשים את 'הרם מכול'- וכאשר הוא בא, שוב, באיזו קלות אנו נהיים אדישים! אך אני הייתי המושא של חוסר הבשלות הזו!

זה היה קל לכמוה ולדרוש את הנשגב, אך כאשר מתעמתים מולו, ניתן רק לחזור אל המקלט הישן.

דרשתי ללא הפסק... וסרבתי! ניתן בצדק לכנות זאת חוסר-שפיות. אך זה היה שם. 'אני' היה חסר אונים.

יכולתי רק לשוב ולהתפלל, לאלוהים- הרחום מכול.

אנו זקוקים ל'חסד' בכל צעד ושעל במסע- יכולתי לתפוס זאת בברור.

שבוע עם הסמכות:

החסד היה לצידי.

הפוביה והעקשנות של האגו גרמו לי לחזור מחדרו של המנתח. אך החסד לא נתן לי לאבד כיוון - הוא תפס בי בחוזקה.

ה'סמכות' שללה את כל הדעות והתפיסות הלא-בשלות שלי. היא מחצה את כל גני-העדן הבטוחים שה'אני' יכול היה לפנות אליהם - בעבר או בעתיד. דבר לא היה 'שלי' - אפריורי או א-פוסטרירורי, נשאר 'בי' ואני עמדתי אל מול עצמי.

'אני' היה שוב, עם ההווה, אך כעת עם שאלה, עם חקירה ועם צמא.

לא הייתה שום מטרה 'להשיג', ובאותה מידה לא היה חיפוש 'לרכוש' משהו. לא ש'אני' היה המטרה ומוטל

היה עלי לרכוש את 'עצמי' - האשליה הזו התפוגגה. עם אשליה שכזו ניתן להגיע רק עד למה שנקרא

'תודעת-האני-הלא-דואלי-הטראנסנדנטלי והאימננטי'. זה היה קצה גבול היכולת של ה'אני', אך זה לא פתר

את הבעיה. כיצד זה יכל? תודעת-האני בעצמה הייתה המגבלה - למרות שהיא נעלית יותר מתודעת-אגו

גסה- זו עדיין כבילה. 'אני' היה כבול לעצמו.

וככל מהולל שכזה שאם ההוויה לא הייתה מפקפקת, תודעת-האני הייתה יכולה לחיות עם זה, מבלי לדעת, כמה זמן שרצתה.

מי יוכל לדעת את גילו של ה'אני'? ניתן להבין ולחקור מגבלה אך לא ניתן לחזות כמה זמן היא תימשך או

מתי היא תפסיק. תודעת-אני או תודעת-אגו- הן שונות רק באיכות אך לא במהות. שתיהן ככולות-

האחרונה, בגסות; הקודמת, בעידון.

השקט או השלווה שמעולם לא נחקרו ביסודיות ונענו בהצלחה גם זו חשכה, תקיעות. כאשר אדם 'התעורר' הוא לא יכול לשון עם זה. לא ניתן היה ליהנות מזה, ובאותה מידה, לא היה ניתן לחיות עם זה. השלווה של המיינד לא היתה הדממה של הנשמה- כך גיליתי.

חקירה החליפה את המדיטציה, ואי-למידה, את הלמידה.

ושוב, עצם התוקף של 'חוויה' או של 'תפיסה' מוטל בספק. שום חוויה לא יכולה להיות 'אמיתית' ושום תפיסה לא יכולה להיות 'תקפה', שכן הן תמיד דורשות 'חֹנֶה', 'תופס'. והחווה או התופס, בתורו, היה מוגבל לתודעת-אני שבעצמה הייתה מגבלה. איך, אם כן, כל חוויה או תפיסה יכולה להיות רצויה? החקירה חטפה מ'אני' את ה'רצון' 'להיות'. זו הייתה חוסר הבשלות של התפיסה שלקחה כל תחושה עילאית כחוויה של 'הנשגב'- כך הוכיחה החקירה.

כיוון שנכשלו, הן הלמידה והחקירה נסוגו.

איך מאמץ, מוגבל כשם שהיה, יכל לחשוף את הבלתי מוגבל, חסר הגבולות, האינסופי? הרגשתי, שוב עני ומדוכא. אפילו לא יכולתי להתאבד.

החקירה דרשה:

לא ללמוד - למידה הייתה מגבלה;

לא למדוט - מדיטציה הייתה אמצעי הגנה;

לא להשתוקק - השתוקקות הייתה שיעבוד;

לא להתאמץ - מאמץ היה התניה;

אם כן?

החקירה הופסקה.

'אני' היה עם 'צמא'.

השוואף הרוחני היה בשל כעת על מנת להקשיב לאמת - המאסטר אָתגר. דבקות, הבחנה וחוסר תשוקה מחקו כל טומאה אגואיסטית. כעת נותר להפסיק ללמוד או למדוט או להבין, אלא רק להתיר את הלמידה ולממש. זה נותר עם מסע 'בלבד'.

מהצד השני, המאסטר חצה את הדרך; הייתה לו 'עין לראות' ולב חומל שיכל להפיץ חסד.

החניך- לא המחפש, נכנס בענווה אל חדר-הניתוח והשתטח בצייטנות לפני המאסטר. המנתח היה מרוצה לראות שהפציינט חזר. ה'קטרסיס' הושלם. ה'קשר' ביננו זכה להצלחה.

'אני' עמד עירום שואל: מה זו חוויה? מה זה קיום? מי אני?

המאסטר חייך - בפעם הראשונה. יכולתי להבין את כל מה שהוא לימד, אך לא את זה. זה נשא עמו תחושה של מסתוריות.

אך זה לא היה ענייני. להעריך מאסטר זו טיפשות. חזרתי והצהרתי את בעייתי עם מעט יותר הדגשה- מה זו חוויה? מה זה קיום? מי אני?

המאסטר הכה:

"החוויה היא אי-חוויה; קיום הוא אי-קיום; אתה אינך קיים- איך תוכל לשאול?"

המכה הייתה בלב. הפציינט נשם את נשימתו האחרונה.

ולהרחיב:

זה לא שמעולם לא שמעתי על חוסר המציאות של 'האגו' לפני ההקשבה הזו זה היה נושא שתמיד נכח בראשי וקראתי ספרות רבה בנושא. אך זה כשל מלייצר את התוצאה הנדרשת. הקריאה נשארה מוגבלת להבנה אינטלקטואלית של העניין. זהו המקרה אצל רובנו. מה יכולה להיות הסיבה? אולי, אי-בשלות; או שהזמן לא הגיע. במקרה זה, אולם, הזמן אכן הגיע.

11/התגלות

החסד הרעוף-
'אני' מת.

12/המאורע

הבא נעצור לזמן מה: שכן הסצנה הסתיימה; המעגל הושלם; וכעת עלינו להתעסק ב'נשמה'.

אך לפני שנתקדם הלאה, בואו נביט לאחור ונראה, בדיוק מה קרה ואיך?

המאורע:

זה היה יום לפני 'המאורע'. חשתי תחושה אוורירית של פחד בזמן כניסתי לתאי. הרגשתי כאילו נוכחות מאיימת מאוד נכנסה לחדרי ונעמדה בפנינה.

היא הייתה שם. לא יכולתי לעשות דבר. 'איכשהו' העברתי את הלילה החשוך. החשש שלי הפך אותו לחשוך יותר.

ביום המחרת מיהרתי לגשת למאסטר. מצאתי אותו (לרוע מזלי!) אדיש למדי כאילו הוא לא מצא שום עניין בי. בייאוש, פניתי חזרה.

היום עבר.

הייתי, שוב, עם חווית הפחד של הלילה והנוכחות הנוראה שעדיין עמדה בפנינה. (קאלי עלתה בראשי, האם המדהימה!).

רציתי לברוח אך לא יכולתי. הרגע הגיע. חשתי בחוסר אונים - כי המוות קרב אלי.

עם דמעות בעיני, נזכרתי בכל חברי, דורשי טובתי, חסידי, מדריכי, מורי, המאסטר שלי והאדמה - אימי.

נזכרתי בעולמות, בנשמות ובאלים, והשתטחתי לפני כולם - שוב ושוב, כאילו זו עומדת להיות

ההשתטחות האחרונה שלי. הנשמה הרכינה ראשה והתחננה מול כולם - אלו בעלי כושר-חישה ואלו אשר אינם, לסלוח לה על כל פגיעה או העלבה שלהם בכל דרך שהיא.

המוות היה נדיב כדי לאפשר לנשמה להקדיש את הוקרת התודה שלה ל'אחד וכולם'.

זאת היא עשתה; והתמסרה.

וכעת, פתחתי עמוד מתוך יומני ואקרא מתוכו:

"..... האירוע עבר. החניך מת. מאסטר הגיח.

"..... תעלומה נחשפה. מישהו בוכה. ישנו זרם של דמעות (בעיני).

"..... ונכנסת אל תוך ליבו חמלה אשר איננה ניתנת למדידה.

"ו..... "

עברתי דף והמשכתי לקרוא:

"הו, פלא הפלאים!"

"השלמות בהתגלמותה.

"שככה יהיה לי טוב! האל-מוות חוצה את השמיים וגשם של שלמות ממטיר!

"ומיהו זה אשר בכזה קצב שמימי ומתיקות שר:

"זו שלמות. זה שלמות. מתוך שלמות יוצאת שלמות. שלמות, גם אם מסירים אותה, נשארת שלמות.

13/הניתוח

ההתגלות הייתה - "אני מת". מה זה אומר?
ההתגלות לא הובילה ל'אי-מודעות'; ולא שהיא הייתה 'תודעת-אגו'- טראנסנדנטלית או אימננטית, כפי שנהגתה ונתפסה עד עכשיו. ולא שהיה איזשהו 'פְּלִיס חיובי' או שלווה או שקט, כפי שנחוה עד עכשיו. גם לא הייתה שום תחושה של 'קיום' בשום צורה- בצורה של 'אני' או בצורה של 'אני-לא'- מילולי או רעיוני או שקט.
לא הייתה בזה שום תחושה של 'איטי' (אישור) או 'נטי' (שלילה), אבל זה גם לא היה 'זה', שכן, זה היה 'מידי'. אך, שוב, המיידיות של זה לא כללה שום 'אינדיווידואליות'. ובהיותה כך לא אוכל להצהיר במדויק - 'זו הייתה החוויה 'שלי' או שהאמת נתגלתה 'לי'.
ולכל היותר שההכרה יכולה להיזכר זה בחוויה של מוות והתמסרות אליו 'לפני האירוע'; ו'אחרי האירוע'- זרם של חמלה מלווה באותו הזמן בתחושה של שלמות שמוצאת את ביטוייה בעולם כזרם של דמעות והרגשה של מאסטר מגיח.
ומה שביניהם - לא ניתן להעלות על הדעת. זה, אם לצטט מתוך ה'אופנישד'⁷, כיוון שהן מסבירות את ההתגלות בתוך מגבלות השפה, "'מעבר' לידוע ו'מעל' הלא ידוע".
זה בדיוק מה שקרה. שום דבר פיגורטיבי נכלל בהתגלות הזו ובניתוחה.
ולסיום, נראה חשוב לציין מספר עובדות שההתגלות חשפה בנוגע להתרחשותה.
אמרנו כי ההתגלות הייתה 'מיידית' אך המיידיות של ההתגלות לא כללה 'אינדיבידואליות' או 'תודעת-אני'. לומר, אם כן, שאדם יכול להיות 'מודע' או 'ער' למותו של עצמו, כלומר, אדם יכול למות באופן מודע- או, במילים אחרות, שניתן לחוות באופן ישיר את ה'אני' או ה'אגו' נעלם או מת- החווה עומד מהצד, עד להתרחשות, תהייה אי-דיוק פילוסופי. זה לא יהיה הסבר 'מדויק' של ההתרחשות.
ה'אני' שם על-מנת לדעת או להיות ער לכל ה'חוויות'; כאשר אותו 'אני' מת, מי יוכל לדעת את מותו? ושוב, איך זו תוכל להיקרא 'חוויה' בהעדרו של 'חווה'? לדמיין ולהשלים עם תודעת-אני שיכולה לחזות במותה שלה זה לא רק חסר עקביות במובן ההגיוני אלא גם במובן התפיסתי יש פה כשל.
עוד עובדה חשובה שכל המסע מוכיח היא שהאגו לא נכנע אל האמת אלא – הוא התגלה כמכשלה; שכן, כאשר הוא פסק מלהיות, ה'אמת גילתה את עצמה כחשופה בזכות עצמה או מאירה בזכות עצמה. היא עמדה לבדה 'מעבר' ו'מעל' השילוש של 'יודע, ידיעה וידוע'. השאלה או הספק של 'היודע האולטמטיבי' ש'ידע' או 'האיר' אפילו את האמת היא לא רלוונטית ואף שטחית.

⁷ אופנישד - הפרק המסכם של הוודות העוסק רק ב'עצמי' ודרך מימוש

14/הכתבים העתיקים

הסברנו את ה-איך? והן את ה-מה? בטקסט שכאן למעלה.

ולסכם:

האחד:

- שנולד,
- שלמד,
- שחי בעולם,
- שהתעורר,
- שחיפש,
- שמצא גורו
- שקיבל הנחיות,
- שמדט,
- שהתמודד עם עוני,
- שהתפלל,
- שחקר,
- שפחד,
- שהשתטח, התמסר ומת;

ונשאר אחד, הנצחי.

כך הכתבים מלמדים אותנו:

"עטוף ברעלת ה'מאיה' (אשליה) שלי, לא יודע את עצמי, אני מעורב בעולם מזמן קדום. ואז, לאחר קבלת מרותו של המאסטר אני יודע את עצמי ולמרות היותי משוחרר, אני משתחרר - שוב ושוב".

(טריפורה רהסיה 20/46)

הכתבים הסבירו את מסעו של עולה הרגל והצביעו בכיוון המציאות. הן קוסמולוגיה ומוסר רשמו וביטאו את הדרך, והמטאפיסיקה עיצבה והרחיבה את המסקנות. ההצהרה הנוודית הגדולה - 'אָהַאם בְּרַהְמַאסְמִי' (אני ברהמן - האבסולוטי) היא אמת שנתגלתה.

עכשיו, אולי תעלה השאלה - המסע ברור, אך מה גורם ל'אני' או ה'אגו' להופיע על המסך?

ובתשובה לכך, ל'רואים הגדולים' ולקדושים יש לומר את זה:

"שום ג'יווה (אגו) מעולם לא נולד, שכן, אין סיבה לכך. זו היא האמת הגבוהה ביותר - שדבר מעולם לא נולד".

(מנדוקיה קריקה 3\48)

אך ניתן שוב לשאול כי אם זה אכן כך, אז, איך נוכל להסביר את המשך המסע?

והם, שוב, מצהירים:

"אין שום התפרקות, ולא לידה, לא במגבלה ולא בשואף. אין מחפש אחר שחרור ואין משוחרר. זו היא

האמת העליונה".

(שם 2/32)

15/המסך

המסך נותר כמסך

עולה הרגל היה יכול לבצע עצירה מלאה עם המסך, שכן זה היה הסוף ולא היה עוד 'מסע'; אך זה לא היה עושה צדק עם ליבו- שעדיין 'בכה' למשהו, מה המשהו הזה היה יכול להיות?

16/מא אננדמאי

מא אננדאמאי הייתה הסוף של המסע 'שלי', בה מצאתי את ארונאצ'ל⁸ שלי.
בה לידתי ובה מותי.
כיוון שבעבורי היא הייתה הגבוה ביותר, האבסולוטי, האולטימטיבי, הפלרומה, האין, האין סוף, האין סוף
אור.
בה גיליתי את הריקות.
בה מצאתי את הטאו.
הכל וכלום, אחד ורבים
הם אינם אלא שני מצבי המשחק שלה.

אום שלום

|| אום ג'אי גורו || ג'אי מא ||

---

⁸ ארונאצ'ל היה ההר הקדוש שהיוגי ראמאנה מהרישי כמהה אליו לאחר המימוש של העצמי אשר חווה

המסר של טטה לאלו אשר קוראים את האוטוביוגרפיה הזו
תהילה לאלו אשר חיים ונלחמים לחירות.
מאבק הוא חייהם;
וניצחון הוא גמולם.
|| אום ג'אי גורו || אום ג'אי מא ||

הספר הזה מוקדש על ידי
שרי מאטא אננדמאי אשראם, אינדור, הודו

המטרה של המחלקה שלנו להוצאת ספרים ומחקר היא לספק הדרכה למחפשים מכל המסורות, להדגיש את הביטויים העכשויים של פילוסופיות ומסורות רוחניות אשר מקורן בהודו.

כדי לדעת עוד על האשראם ופעילויותיו

הנה האתר של האשראם

<http://srianandamayima.org>

אם הספר הזה תמך בתרגול שלך והעניק השראה וברצונך לתרום ולתמוך בתרגומים והוצאות נוספות
באנגלית

בבקשה צור קשר עם

mr. Deepak Baweja

79998304223 91+

E-Mail: Bawejadeepak@gmail.com

או הפקד ישירות ל:

Om Ma Sri Sri Anandamayi Ma peeth trust

state bank of India

international account no.63049390802

סטיאמאוה ג'יאטה

על מחבר הספר ותמיכה באשראם

סוואמי קדרנאט מהא-ראג', או באבא, כפי שהוא מעדיף להקרא, הוא חסיד, יוגי, הוגה דעות, סופר, מנהל ומעל הכל- בעל לב ענק שרק יודע מה היא נתינה.

תחת פיקוחו של באבא מתנהלים כמה אשראמים- הראשי בעיר אינדור במדיה פרדש ועוד אחד בעיירה הקרובה אומקארשוואר.

האשראם באומקארשוואר, מעבר להיותו אשראם לכל דבר, משמש גם כבית ספר ופנימייה לילדים מהכפרים באזור. בית הספר הוקם בתמיכה של העמותה של aim for seva אשר מטרתה העיקרית להעלות את רמת החינוך בהודו על ידי הקמה של עשרות בתי ספר ופנימיות בהן הילדים מקבלים לימודים, מגורים ומזון ללא תשלום.

התנהלות האשראם ברובה המכריעה נשענת על נדיבות ליבם של אנשים. החל מבאבא אשר יסד את המיזם, דרך מנהל בית הספר ועד לתורמים מהודו ומחוצה לה.

האשראם זקוק לתמיכה באופן שוטף.

ישנן מספר דרכים שניתן לתמוך באשראם:

1. תרומה כספית.

2. התנדבות כמורה לסמסטר או שנה בבית הספר באומקארשוואר.

3. דרכים שונות כמו תרומה של ציוד (חדר מחשב נתרם לאחרונה באשראם), ידע (בשנה שעברה מתנדב

העביר קורס לבניית כלי נגינה אשר הילדים ילמדו לייצר ולמכור ובכך לתמוך באשראם) או כל דרך

מקורית אשר תעלה על לבכם הרחב.

לפרטים ניתן ליצור קשר עם שי בכר במייל paramyogaisrael@gmail.com

ג'איי מאא

מא אננדאמאי ו'באבא' סוואמי קדרנאט מהא-ראג'